

[Per Tærsebøl]

ansvar over for forbrugeren, og forbrugeren kan altså blive sorteper i denne forbindelse, og den måde, man kan blive sorteper på, er som sagt, at der kun er én til at betale, hvis investeringerne slår fejl, og det er forbrugeren.

Hvis det derimod var sådan, at det var private selskaber, således at det kun var dem, der havde investeret i disse selskaber, der eventuelt skulle tage et tab, var det noget helt andet. Jeg synes, det er lidt morsomt, når man diskuterer denne sag og ser, hvem forslagsstillerne er, at tænke på, hvor mange gange der fra denne talerstol er løftet pegefingre over for det danske erhvervsliv, når nogle store selskaber gik nedenunder og hjem. Det synes vi da alle sammen er frygteligt, for så mister vi arbejdspladser og den slags. Der er bare én ting, man skal huske på, og det er, at de mennesker, der har investeret i de private selskaber, ved, hvad de går ind til – forhåbentlig i hvert fald – men det ved elforbrugerne ikke. De ved f.eks. ikke, hvem det er, der sidder og styrer de el-selskaber. Det kan være hr. Duetoft eller hr. Kim Behnke, og det kan sågar også være mig – det ville højst sandsynligt være bedst, hvis det var mig! Det kan man altså ikke være helt sikker på, og derfor finder vi fra konservativ side, at det er en knap så god idé, der her er tale om. Vi vil meget gerne være med til at diskutere forslaget, men det er ikke sådan, at vi ligefrem er begejstrede for forslaget.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg ved ikke rigtig, om slutningen af hr. Per Tærsebøls tale var et tilbud om et ben til mig. Hvis det er det, vil jeg da overveje det. Men jeg må i øvrigt sige, at jeg aldrig har været i koret af dem, om hvem der blev sagt, at det normalt er os forslagsstillere, der har løftede pegefingre over for virksomheder, der går nedenunder og hjem. Det tror jeg aldrig jeg har gjort, og det tror jeg faktisk aldrig CD har gjort. Vi har konstateret, at det, at en virksomhed går nedenunder og hjem, er en del af det kapitalistiske system, og derfor synes jeg, det var en lidt målplaceret bemærkning om forslagsstillerne, der kom i en ellers udmærket ordførertale, selv om konklusionen var forkert.

(Kort bemærkning).

Per Tærsebøl (KF):

Jeg beklager selvfølgelig, hvis jeg er kommet til at sige noget forkert; men i min korte tid herinde i Folketinget – og det er jo noget med 1½ år – er en af dem, jeg har set flest gange heroppe på talerstolen, hr. Duetoft, og derfor troede jeg, at han nok havde sagt noget i retning af det, jeg sagde før. Men hvis det ikke er tilfældet, må hr. Duetoft meget undskyldes.

Peter Hansen-Nord (V):

Som det er sagt tidligere, er det, vi skal diskutere nu, beslutningsforslag nr. B 81 om ændring af lov om elforsyning, som er fremsat af Socialdemokratiet og Centrum-Demokraterne.

Jeg kan sige, at Venstre er positivt over for de tanker, der danner grundlag for forslaget til folketingsbeslutning. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at de danske elværker besidder endog meget stor viden med hensyn til kraftvarme, vedvarende energi og forskellige former for miljøforbedrende tiltag, f.eks. røgrønsning m.m.

Venstre er ligeledes klar over, at den danske knowhow kan være et vigtigt kort i spillet om at få gjort Østeuropa renere. Denne opgave er en opgave af format, og vi ved, at danske virksomheder i dag er modne til at løse denne opgave til topkarakter.

For Danmarks vedkommende er det vigtigt, at vi bidrager til et bedre fælles miljø både for os selv og så sandelig også for vore naboer, og vi må i den forbindelse ikke glemme den nationale økonomiske betydning, en eventuel eksport af energiknowhow kan have på den danske økonomi.

Men det, som vi i Venstre er skeptiske over for i forbindelse med beslutningsforslaget, er de enkelte elforbrugeres andel i eventuelle kommende projekter i udlandet. Venstre må advare stærkt imod, at man projekterer kraftværker m.v. i udlandet og i tilfælde af økonomiske fiaskoer blot sender regningen videre til de i forvejen stavnsbundne elforbrugere.

I sin enkelhed går Venstres kritik af beslutningsforslaget altså ud på, at der er en risiko for, at staten gennem sin støtte til elværkers etablering i udlandet spiller hasard med almindelige elforbrugeres penge, idet der vist ikke er tvivl om, at en eventuel regning grundet på manglende succes på de europæiske markeder i sidste ende må betales enten af elforbrugere eller i værste fald af landets skatteydere.